

SØNDAG D. 24. MAJ 2009

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: 1. Johannesbrev kap. 3 v. 1a.

Lektielæsning: Apostlenes Gerninger kap. 1 v. 2-14

PRÆDIKENTEKST: **JOHANNESVANGELIET KAP. 15 V. 26 - KAP. 16 V. 4**

I torsdags var det Kristi Himmelfarts dag. En af de såkaldt "skæve" helligdage, som vi i vor frikirkelige dovenskab ikke har tradition for at gøre meget ud af. Men det er en slet ikke ubetydelig dag.

Den dag markerer, at den opstandne Kristus overdrager sit eget guddommelige ærinde på jorden til sine disciple med løftet om et gudsnærvær ved Helligånden, der er tættere end hans fysiske tilstedeværelse.

Denne overdragelse kalder vi "Missionsbefalingen". Vi finder den i flere versioner i Ny Testamente: "Forkynd evangeliet for hele skabningen" - "I skal vidne om mig indtil jordens ende" - "Ligesom Faderen har sendt mig, sender jeg også jer."

Alle steder, hvor vi hører denne befaling eller dette kald, er det uløseligt knyttet sammen med løftet om Helligånden, ikke blot som ledsager derude på landevejen, som da Jesus vandrede med sine disciple på Galilæas veje, men som Guds nærvær og kraft *i* vort liv, *i* vore hjerter, *i* vort fællesskab.

"Vi må kaldes Guds børn, og vi *er* det," skrev Johannes.

Det var en befaling og et løfte til den Kirke, som endnu ikke havde taget form.

Da Kristi Kirke trådte synlig frem for verdens øjne på Pinsedagen, var det disse to ting, der kendetegnede den: Vidnesbyrdet om Jesus i ord, liv og gerning, og Helligåndens nærvær og kraft. For det er det, der til alle tider konstituerer Kristi sande Kirke.

Fra Pinsedagen og til i dag har Kristi Kirke bevæget sig ud mod "verdens ende" - ofte ad besynderlige veje. Jesus havde tit og ofte gjort det klart for sine disciple, at det at betræde hans stier ikke ville blive en dans på roser. Den vej, de skulle gå mod verdens ende, var jo netop *hans* vej - den korsfæstedes vej.

At få lov at gå ad den vej gives kun af Guds nåde - og det koster livet.

Guds nåde er så gratis, at den koster intet mindre end hele livet.

For mange af de første kristne, og stadig for kristne i nogle egne af verden i dag, betyder det martyrdøden. Men for alle, der vil følge Kristi kald, betyder det en investering af hele livet. For det er Guds grænseløse kærligheds ærinde, vi er sendt ud i, og det ærinde kan vi kun gå i i kraft af Guds Ånd, som er hos os og i os.

Bevægelsen gik ud over jorden. Som tiden gik, blev der sat rammer omkring dette Kristusliv, denne Kristusbevægelse. Institutioner og dogmer, hierakier og organisation, regler og mursten. Kristi Kirke blev til kirker. Og vi er en af dem.

Hvis man har lyst til det, kan man begræde det - det nytter ingenting - det synes at have været historiens uundgåelighed.

Ofte er det sket, at vi har forvekslet institutionen eller murstenene med det liv, der virkelig konstituerer Kristi Kirke.

Den mission, vi fik af Jesus - den befaling til at gå ad hans veje til verdens ende, blev til et begreb - "Mission", som man kunne skrive tykke bøger om - en opgave, som kirken måtte tage op og finde ud af at udføre på den mest praktiske måde - måske som missionsprojekter og

fundraising, så det for os travle mennesker bliver noget, vi kan håndtere i vores fritid, så det ikke bliver en byrde.

Kirkens mission blev til noget "vi har". Vi kan holde den ud i strakt arm og betragte den. Vi kan lade den ligge, fordi der er noget andet vi lige skal. Vi kan tage den op og gøre noget ved den. Og hvor bliver vi dog fattige af det. Så fattige, at Kirken skal spare, endda på noget så ligegyldigt som kroner og ører.

Prøv at gå hjem og tag dit Ny Testamente og find ordet "mission" - eller det danske ord for det samme: "sendelse". Du finder det ingen steder.

Det er et begreb, vi har konstureret, og siden brugt til med vor egen ære i behold at søge andre og mere sikre veje end den vej, den korsfæstede går.

Kirken *har* ingen mission.

Millitæret kan have en mission - f. eks. i Afganistan, og så kommer soldaterne hjem og siger: "Mission accomplished." En virksomhed eller en iværksætter kan bruge ordet mission i dag - så betyder det som regel ikke, at de er sendt af nogen, men at de har deres egen idé, som de forfølger.

Kristi Kirke *har* ingen mission. Kristi Kirke *er* Guds mission.

Læg mærke til, at alle de steder, hvor Jesus taler om det, vi i daglig tale kalder kirkens mission, dér bruger han udsagnsord - handlingsord: Jeg *sender* jer. I *skal* vidne. *Forkynd* evangeliet.

Det er ikke noget, man kan *have* - det er noget, der kun er der, når det *gøres*, når det *leves*. Det er ikke en byrde, vi skal løfte - det er et liv, vi skal leve.

Og det er et liv, vi kan leve, fordi Jesus har sendt Helligånden og ved ham knytter os så tæt til sig selv, at vi indtager hans legeme og blod, bliver en del af ham - hans krop, hans lemmer.

Det handler om hele vort liv - hele vort fællesskab - hele vor færden. Som Paulus siger: "Det er ikke længere mig, der lever, men Kristus lever i mig."

Alle vegne, hvor vi færdes er vi en kærlig hilsen fra den levende Gud.

Det er ikke engang noget, vi skal leve op til at være. Det er et liv, vi må overgive os til, et liv, vi må tage imod som en gave til os og til den verden, som Gud vil frelse.

Amen.